

In the Middle of the Night 2020/5

Poslední dobou si píšu názvy písniček, které mi zní v hlavě, když se probouzím. Funguje to dobře, když vstávám brzy. Když vstávám později, nezní mi nic a musím počkat, co přijde během dne. Občas to vyřeší zapnutí rádia, kde se někdy ozve něco normálního. Dnes to bylo Bye-bye, miss American Pie. Což pro začátek neznělo špatně, navíc jsem si říkal, že během dne může naskočit něco lepšího. Nenaskočilo, ale večer na koncertě v krajině folkových roušek Rostislava Pospíšila a Matěje Formana se všechno změnilo. Neškrtl jsem American Pie kvůli písni Vladimíra Václavka A nebe je na tvých rtech, třebaže se mi od něj líbí úplně všechno. Neškrtl jsem písničku Dona Mc Leana ani kvůli Uspávance (Studánce) Ivy Bittové, třebaže se mi líbí v jakékoli verzi i v této náměšťské předlouhé, a neudělal jsem to ani kvůli žádné z lidovek, v nichž zpívaly sóla dívky ze sboru z Borů, který se podle jejich potoka jmenuje Babačka. Když ale přišla řada na Zabíli, zabíli a následně na Tam u řeky na kraji (Oslava tekla pod okny), bylo jasno. A to ještě nebylo všechno. Přišel Ivo Viktorín a ze dvou písni, které zahrál, byla jedna, kterou mám od něj nejraději. Podnohama Zem (opravdu se to takhle má psát) to nebyla, ale Říčka ano. Vždycky jsem si myslel, že ta píseň je zásadní i pro něj jako autora, a on to dnes potvrdil. Jen jí mohl dát nějaký rozvitější název než Říčka. Aspoň Letní šaty = podobně jako měl Kalandra po Neil Youngovi Dětské šaty. Takže místo jedné písni mám tři (oželet jsem Huljet, Zelený víneček i jiné) a volám do noci: Kam se hrabe miss American Pie na děvčata z Borů, kam se hrabe Madonna na Ivu Bittovou, Mc Lean na Viktorína, kterýkoli syn kterékoli americké hvězdy na Antonína Fajta a všichni dohromady na Vladimíra Václavka. Stejně je to zvláštní, přijet až večer a po jediném koncertu jet zase domů...

Víc nenapišu, ani ne tak proto, že bude půlnoc, ale proto, že nechci koncert uvedený v programu jako připomínka č. 2 popisovat pro ty, co na něm nebyli. Nechápejte to zle, ale když jsem v T. vystupoval z auta, řekl Vašek Obořil, že si doma v klidu přečte, co jsem napsal o předchozích dnech, a my mu s Danem vysvětlili, že když na těch předchozích koncertech nebyl, tak tomu nebude rozumět. Takže to musím dodržet.

Milan Zeibert

Připomínka 3

Chválím tě
vynucená přestávka

příležitosti k zastavení
příležitosti k ohlédnutí
příležitosti k rozhlédnutí
příležitosti k zamyšlení
příležitosti k setkání věrných
příležitosti k naslouchání
příležitosti k nalezení nových cest

Chválím tě
vynucená přestávka

Michal K.

Danteho Božská komedie v podání pěveckého dua Kchun (Martin Prokeš, Marek Šulc), v přednesu Vladimíra Javorského a kresby světlem (Atila Vörös, Rudolf Živec)

Jedná se o mimořádné audiovizuální dílo, spojující v jeden celek gregoriánský chorál, renesanční polyfonii, mluvené slovo a kresbu světlem. Pěvecké duo Martin Prokeš (tenor) a Marek Šulc (baryton), herec Vladimír Javorský, výtvarník Atila Vörös a videoartista Rudolf Živec zvou k ojedinelé příležitosti být sám se sebou, sám se svou duší, vnímat lidský hlas a spočinout v daném okamžiku. Představte si kostel do naprosté tmy a ticha. Náhle se tma probouzí... Světlo a jeho magické obrazy vetkly pomyslný život lidské duši a ta se vydává na cestu. Stejně tak jako v Danteho Božské komedii prochází po smrti duše peklem a očistcem, až nakonec dojde do samotného ráje. Touto strastiplnou cestou ji provází jen magický zpěv dvou lidských hlasů. A rovněž hlas vypravěče, jenž sám, obklopen tmou, promlouvá ke každému z posluchačů a jen jemu jedinému, sedícímu ve tmě, předává věčný příběh života a smrti, moudrosti a pokory.

Pátek 31. 7.

v Kostece sv. Jana
Křtitele (na náměstí)
ve 22 hod.

Kchun: Purgatio

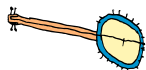
streamovaný audiovizuální
koncert se světelnou animací

Stream koncertu na:

[https://www.youtube.com/user/
FolkovePrazdniny](https://www.youtube.com/user/FolkovePrazdniny)

Roušky s sebou

Rozhovor s Martinem Prokešem...*Jak jsi se dostal k hudbě?*

Už od školky jsem rád zpíval a tak s nástupem do první třídy bylo jasné, že budu v této vášni pokračovat. V rodině nemám žádného profesionálního muzikanta, ale můj tatínek zpívá a hraje amatérsky na kytaru a to jsem měl moc rád, když jsme si společně u kytary zazpívali.

Co znamená jméno vašeho dua: Kchun?

Název Kchun je opěný o druhý hexagram nejstarší čínské knihy I-ťing – Knihy proměn. Slovo kchun znamená „Země“ a vyjadřuje přijetí. To přesně vyjadřuje i mou a Markovo filozofii, která nás vedla k založení našeho pěveckého dua.

Kchun je pro nás přirozenou cestou další spolupráce, službou lidem, sobě samým a Bohu. Projekt bývá při koncertním provedení doplněn o videoart reflektující témata jednotlivých částí hudebního přediva z dílny akademického malíře Atily Vöröse a VJ Rudolfa Živce.

Projekt Purgatio, se kterým letos přijedeš do Náměště, je naprosto ojedinělým, v České republice dosud nevidaným spojením hudby, mluveného slova a kresby světlem, to vše nádherně zapadající do prostředí chrámů či kostelů. Zajímalo by mě, jak vznikl nápad toto vše zrealizovat?

Při samotném vzniku našeho dua Kchun dominovala u mě a Marka Šulce (je mým dlouholetým kolegou a přítelem a já jsem jeho kmotrem) společná touha a výzva postavit se na pódium pouze ve dvou a takřka utáhnout celý koncert. Byli jsme si vědomi daru, že můžeme pracovat s výjimečnou dispozicí souznění našich hlasů, a tak jsme naše přání a touhu přenesli na zpěvačku a muzikoložku Barboru Kabátkovou, která nám sestavila dramaturgii Očistce plně inspirovaného Danteho Božskou komedií. Od samotného začátku jsme vnímali, že nám sestavila výjimečnou dramaturgii, která má duchovní hloubku a silný potenciál promlouvat k našim posluchačům. Zpěv navrhla prolnout čtením úryvků z Písma a Alighierioho textů a seřadila ho do pěti částí: Tvůrce, Smrt, Peklo, Očistec a Ráj. První koncerty jsme absolvovali tedy v této podobě a radovali se, že náš společný sen zpívat se začíná naplňovat. Poté přišel benefiční koncert pro Nadační fond Ozvěna, na kterém jsme s Markem zpívali, a náš další kolega, kamarád Rudolf Živec nabídl, že koncert doprovodí projekcí. Chvilku jsme přemýšleli, jaké obrazy a náměty by se daly na oltářní obraz projektovat, až jsme se do tohoto společného experimentu pustili. Na koncertě byl i náš další kamarád akademický malíř Atila Vörös, který nám po koncertě poblahopřál a přátelsky nalil čistého vína. „Kluci, je to fakt dobrý, ale ... dlouhý. Ty projekce takhle nemůžou fungovat, nakreslím vám tématické obrazy. Bude to spíš minimalistická, čistá kresba a Ruda je pak rozpojuje a vdechne jim život. K jeho nápadu jsme se stavěli s jistým odstupem, protože nikdo z nás si to neuměl představit. Výsledek byl ale ohromující, najednou to celé zapadlo, dávalo to smysl a věděli jsme, že toto je cesta, která bude ještě desítky koncertů trvat, než najde svou pravou tvář, ale nadchli jsme se. Když autorka dramaturgie Baruška náš projekt poprvé viděla i s projekcí, která je přímo přenášena na oltářní obrazy a prostor presbytáře v kostele za absolutní tmy, neskrývala dojetí. Myslím, že i ji samotnou překvapilo, jak obrovskou silou může spojení s moderní technologií mít. Hlas recitátora, kterého pouštíme ze tmy jako „hlas shůry“

výsledný dojem ještě umocnil. Dodnes sklízíme po koncertech ty nejkrásnější a nejvčetnější ohlasy, posluchači často mluví o životním zážitku, který by si rádi zopakovali. Takže ano, myslím si, že propojení klasické hudby a moderních technologií, třeba zrovna takovým způsobem, jakým to děláme my, má obrovský potenciál a sílu. Je ovšem nutné mít kolem sebe lidi, kteří to skutečně umí a přistupují s pokorou k danému prostoru tak, aby nebyla vizuální složka nikdy dominantní, ale aby byla součástí. Sám jsem navštívil některé projekty, které se prezentovali jako mimořádné audiovizuální projekty a byly mimořádně špatné. Zkrátka je potřeba s moderními technologiemi pracovat vkusně a s citem.

Na čem dalším teď aktuálně pracuješ?

Headou se mi honí spousty nápadů a snů, samozřejmě pilně pracuji na dramaturgii a koncepci jubilejního 20. ročníku našeho festivalu, uzrává nám nápad na další projekt našeho dua Kchun a také sním o pár nehudbních počinech...

Jsi ředitelem festivalu Lipa Musica, můžeš prosím stručně popsat, jak se váš festival vyrovnal s letošní situací?

V průběhu prvního měsíce nouzového stavu jsem si začal na danou situaci utvářet názor a čím dál více bylo jasné, že pokud chceme zachovat letošní koncerty budeme muset improvizovat a pustit se do práce znovu. Vše bylo totiž hotové, grafiky zpracované, koncerty dohodnuté. Pustil jsem se se svými kolegyněmi do práce s nebyvalým zápalem, sám jsem se někdy přistihl, že sedím v kanceláři i dvanáct hodin, a že mi telefon jaksi přirostl k uchu. Byl jsem ovšem v jakémsi extatickém rozpoložení, nabitý novými možnostmi uvažování. Čím dál víc jsem začal tuto situaci vnímat jako dar a příležitost zamyslet se nad tím, co je a není podstatné, na čem mi opravdu záleží, a za čím se ženeme jako společnost vinou neustále vytvářeného tlaku. Najednou jsme do toho byli hozeni všichni stejně a bylo jen na nás, jak se s tím vyrovnáme a třeba se i do budoucna poučíme. Jako interpret jsem v první polovině přišel o všechny naplánované koncerty, které se přesunuli do následujících měsíců a let, takže hlas si také náramně odpočinul, a to rozhodně nebylo špatné. Nyní je tedy vše připravené podruhé a nezbyvá než doufat, že koncerty budou moci na podzim probíhat.

Navštívil jsi již někdy Folkové prázdniny, nebo to bude letos Tvoje první zastávka v Náměšti?

Ano, navštívil jsem je jako interpret se Scholou Gregorianou Pragensis. Pobylí jsme u vás asi dva dny a tak jsem navštívil i některé koncerty, rád vzpomínám na tu přátelskou rodinnou atmosféru. Myslím, že jsem tenkrát slyšel Jananas, ale na víc už si nevzpomenu, jen to, že vše mělo krásnou atmosféru...

